

Ministerstvo kultury

Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1

Telefon: 257 085 111
Fax: 224 318 155
E-mail: epodatelna@mkcr.cz

Vážená paní
Vlasta Jeníčková
zmocněnec přípravného výboru
Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve

Váš dopis značky

Naše značka
MK 53440/2013 OC

Vytřizuje/linka
Kišová Monika Mgr. / 573

V Praze dne: 13.11.2013

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo kultury České republiky (dále jen „ministerstvo“) jako ústřední orgán státní správy pro věci církví a náboženských společností, určený zákonem č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů (zákon o církvích a náboženských společnostech), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), rozhodlo v řízení o návrhu přípravného výboru Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve, ve složení Stanislav

společnosti Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve podle ustanovení § 14 odst. 3 zákona a podle ustanovení § 67 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

t a k t o :

registrace Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve se zamítá.

Odůvodnění:

Ministerstvo obdrželo dne 25. května 2011 návrh přípravného výboru Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve na registraci Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve (dále jen „návrh na registraci“). V souladu s ustanovením § 47 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zahájilo ministerstvo dnem 25. května 2011 správní řízení ve věci registrace Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve (dále jen „UPŘKC“).

V rámci registračního řízení byl ministerstvem přezkoumán podaný návrh na registraci a předložené podpisové archy. Pro účely registračního řízení byly dále na žádost ministerstva vypracovány znalecké posudky, a to znalcem v oblasti ochranných známek, JUDr. Petrem Přehnělem, Ph.D., na posouzení názvu církve z hlediska zaměnitelnosti s názvem jiné již registrované církve a náboženské společnosti, popřípadě s názvem jakékoliv jiné právnické osoby, dále znalcem Mgr. Františkem Fojtikem pro oblast religionistiky a Filosofickou fakultou Ostravské univerzity pro oblast religionistiky. V průběhu řízení byly rovněž rozeslány osobám uvedeným v podpisových arších odpovědní dotazníky, zda jsou opravdu členy UPŘKC a podepsali předložené podpisové archy. Na závěr registračního řízení bylo dne 30. listopadu 2012 vydáno ministerstvem rozhodnutí o zamítnutí registrace UPŘKC. Důvody pro toto zamítnutí byly následující:

1) Nebyl splněn požadavek zákona č. 3/2002 Sb., o církvích a náboženských společnostech, aby název církve nebyl zaměnitelný s jinou registrovanou církví a náboženskou společností nebo jinou právnickou osobou. Dle názoru ministerstva (podloženém znaleckými posudky) je název UPŘKC v rozporu s § 4 odst. 4 zákona zaměnitelný s názvem jiné registrované církve a náboženské společnosti, a to Církve řeckokatolické.

2) Nebyl splněn požadavek zákona č. 3/2002 Sb., o církvích a náboženských společnostech, neboť v základním dokumentu UPŘKC byla zatájena skutečná povaha vztahu UPŘKC k Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi na Ukrajině a zejména Byzantskému katolickému patriarchátu na Ukrajině. Ministerstvo shledalo, že UPŘKC je napojena a začleněna do mezinárodní struktury sdružující církve s podobným vyznáním, jejíž sídlo je na Ukrajině.

3) Nebyl splněn požadavek zákona č. 3/2002 Sb., o církvích a náboženských společnostech, aby údaj uvedený v základním dokumentu UPŘKC ohledně její organizační struktury odpovídal skutečnosti, neboť ve skutečnosti nemá UPŘKC žádné biskupy, monastýry, archimandrie, metropole ani diecéze, jak uvádí v základním dokumentu. Ministerstvo tudíž shledalo, že údaj v základním dokumentu UPŘKC v bodě podle § 10 odst. 3 písm. f) neodpovídá skutečnosti.

Proti tomuto rozhodnutí podala UPŘKC v zákonné lhůtě dne 12. prosince 2012 rozklad. Rozkladová komise projednala podaný rozklad na svém jednání dne 7. února 2013. Ministryně kultury poté rozhodnutím vydaným dne 8. března 2013, čj. MK 12643/2013 OLP, rozhodla o zrušení rozkladem napadnutého rozhodnutí ministerstva ze dne 30. listopadu 2012 a věc vrátila ministerstvu k novému projednání.

V rozhodnutí o rozkladu ministryně kultury uvádí, že v řízení nebylo naplnění žádného z výše uvedených důvodů pro zamítnutí návrhu na registraci UPŘKC dostatečně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a tudíž je rozkladem napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. V rozhodnutí o rozkladu bylo dále poukázáno na nefunkčnost procesních mechanismů pro jmenování a ustavování osob do orgánů církve, neboť ze základního dokumentu UPŘKC vyplývá jejich nerealizovatelnost, a to zejména v případě volby či ustavování vyšších orgánů církve.

V návaznosti na výše uvedené byl dne 29. 3. 2013 ministerstvu doručen upravený základní dokument UPŘKC (čj. MK 16625/2013 POD), který obsahuje upravený funkční mechanismus pro jmenování statutárního orgánu a Rady věřících.

Ministerstvo jako registrující orgán posoudilo opětovně všechny skutečnosti rozhodně pro registraci církve tak, jak mu to ukládá zejména ustanovení § 3, § 5, § 10 a § 14 odst. 1 zákona a zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Po posouzení předložené spisové dokumentace konstatuje, že návrh na registraci podaly v souladu se zákonem tři fyzické osoby (přípravný výbor), které dosáhly věku osmnácti let, mají způsobilost k právním úkonům a jsou občany České republiky nebo cizinci s trvalým pobytem v České republice. Návrh je těmito osobami řádně podepsán a jsou uvedeny jejich osobní údaje. Návrh na registraci obsahuje základní charakteristiku církve, jejího učení a poslání v souladu s ustanovením § 10 odst. 2 písm. a) zákona, zápis o založení UPŘKC v souladu s ustanovením § 10 odst. 2 písm. b) zákona a základní dokument podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona. Ve spisovém materiálu jsou rovněž doloženy podpisové archy s podpisy více jak 300 zletilých občanů České republiky nebo cizinců s trvalým pobytem v České republice.

V rámci registračního řízení ministerstvo provedlo rozsáhlá šetření nejen pro prokázání souladu návrhu na registraci s příslušnými ustanoveními zákona, ale rovněž šetření, zda podpisové archy obsahují podpisy 300 zletilých občanů České republiky nebo cizinců s trvalým pobytem v České republice, kteří jsou v souladu s ustanovením § 3 písm. b) zákona osobami hlásícími se k UPŘKC. Uvedeným šetřením tak bylo prokázáno, že skutečný počet osob hlásících se k UPŘKC činí celkem 307 osob, a je tak naplněn zákonný požadavek podle § 10 odst. 2 písm. c) zákona.

Ostatní posuzované skutečnosti

V souladu s § 14 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona bylo dále posuzováno, zda činnost UPŘKC není v rozporu s podmínkami stanovenými zákonem a zda údaje v návrhu na registraci odpovídají skutečnému stavu věci.

Jelikož k posouzení otázek především věrouky a organizace této církve bylo třeba odborných znalostí, které nemají úřední osoby a nelze je ani opatřit u jiného správního orgánu, ustanovilo ministerstvo znalce, a to pana Mgr. Františka Fojtíka. Vzhledem k obtížnosti zkoumaného případu vyžadujícího zvláštního vědeckého posouzení byla zpracováním znaleckého posudku pověřena také Filozofická fakulta Ostravské univerzity v Ostravě.

Ministerstvo na základě znaleckých posudků a přezkumem činnosti UPŘKC v rámci registračního řízení dospělo k názoru, že UPŘKC ve své věrouce a postojích čerpá z učení Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině. Ta vznikla v roce 2009 odštěpením od registrované Ukrajinské řeckokatolické církve na Ukrajině. Důvodem odštěpení byl nesouhlas s věroukou hlášanou Ukrajinskou řeckokatolickou církví, kterou Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině vnímá jako heretickou a popírající podstatu katolické víry a celého křesťanství. Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině se dle svých slov snaží o reformu katolické církve, a to zejména odporem proti homosexualitě, juvenilní justici, tzv. gender ideologii, antipedagogice, eutanázií, atd. V roce 2011 byl pak Pravověrným synodem biskupů Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině založen Byzantský katolický patriarchát, jehož účelem je: *"zastít všechny věřící, kteří chtějí zachovat neporušený poklad katolické víry, nehlédě na národnost či příslušnost do jakékoliv katolické církve či tradice"*. V čele Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině stojí arcibiskup P. Eliáš Antonín Dohnal (též patriarcha Eliáš) a v rámci církve rovněž figuruje biskup Metoděj Richard Špiřák, exkomunikovaní knězi Církve římskokatolické, kteří jsou českými občany a jsou zároveň i osobami, které podle svého přesvědčení a vnitřních předpisů UPŘKC přináleží k UPŘKC (jejich osobní údaje a podpisy jsou uvedeny na podpisovém archu č. 11 předloženém UPŘKC). Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev požádala v roce 2009 o registraci jako církev na Ukrajině. Tento pokus o registraci této církve na Ukrajině nebyl úspěšný a dodnes nebyla tato církev na Ukrajině registrována.

Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině typicky napadá Ukrajinskou řeckokatolickou církev, a to včetně jejich představitelů, homosexualismus a gender ideologii. Zejména ve vztahu k zastáncům genderu se objevují výzvy k omezení jejich občanských práv, konkrétně pak práva být volen a práva být zaměstnán ve veřejné správě. Zastánci genderové ideologie, mezinárodní organizace

jako Evropská unie či OSN, svobodní zednáři a obháječi homosexuality jsou běžně označováni jako původci zla a současného úpadku lidstva. Představitelé ostatních křesťanských církví pak proti tomuto zlu dostatečně nebojují nebo ho dokonce podporují. Činnost Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině zahrnuje výzvy k odstoupení od mezinárodních konvencí o lidských právech a svobodách, vypuzení zahraničních charitativních organizací či zákazu organizací svobodných zednářů. Tyto postoje Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině jsou v drtivé většině prezentovány členy UPŘKC, tj. patriarchou Eliášem, resp. biskupem Metodějem.

Jedním ze stěžejních prvků učení Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině je výrazně negativní postoj k homosexualitě (podle znalce Mgr. Fojtíka jsou vyjádření proti homosexualitě ve více než 400 prohlášeních) a dále problematika juvenilní justice. Na internetových stránkách Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině je např. v českém jazyce uveřejněna Výzva ukrajinskému národu, především rodičům (<http://uoagcc.org.ua/cz/church/article/?article=11373>), kde je mimo jiné uvedeno: „1994 – byl v EU přijat dokument, kterým byla dána na stejnou úroveň zločinná zvrácenost a morální hodnoty. Oficiálně šlo o takzvaná rovná práva homosexuálů a leseb v zemích EU“; „Homosexuálové mohou zločinně porušovat skutečná lidská práva, protože je to nazýváno jejich právem. Oběti jsou označeny za homofoby a trestány“. V dalších prohlášeních uveřejněných na internetových stránkách Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině je uvedeno: „Homosexualismus je dnes spojen s celkovou morální devastací a s gender ideologií.“; „Mládež dostala zlým příkladem a slovy apostaty Františka schválení na všechny destruktivní vlivy současnosti, tedy na praktikování homosexualismu, okultismu a nečistoty. Toto je viditelný znak ducha antikrista.“, a další.

V prohlášeních ohledně juvenilní justice se Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině vyjadřuje ke krádežím dětí sociální službou a jejich dalšímu prodávání do zahraničí, např. takto: „Realitou je, že ukradené děti jsou přednostně dávány homosexuálům, pedofilům a psychopatům.“; „Zločiny proti dětem, které koná juvenilní justice a sociální pracovníci, jsou těžšími zločiny proti lidskosti, než ty, kterých se dopouštěly fašistické bestie v koncentračních táborech.“

Z činnosti Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině je zřejmé, že se jedná o církev a náboženskou společnost, jejíž činnost je v rozporu s principy lidskosti a snášenlivosti, a která podporuje omezování osobních, politických práv fyzických osob pro jejich smýšlení nebo náboženské vyznání a z těchto důvodů rozněčuje nenávisť a nesnášenlivost (§ 5 zákona).

V rámci řízení o registraci UPŘKC bylo zjišťováno, zda UPŘKC sdílí výše uvedené postoje Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině.

K otázce homosexuality se kněz a duchovní představitel UPŘKC Stanislav Cigánek pro znalce Mgr. Fojtíka vyjádřil tak, že pro UPŘKC není homosexualita aktuálním tématem, kterým by se církev musela zabývat. Současně však potvrdil, že UPŘKC s negativními vyjádřeními biskupů sesterské církve na Ukrajině souhlasí a ztotožňuje se s nimi. Celkově je postava P. Eliáše Antonína Dohnala (patriarchy Eliáše) vnímána ze strany UPŘKC jako ideový vůdce, jak vyplývá z vyjádření p. Cigánka ze dne 28. října 2012, čj. MK 72693/2012 POD: „Patriarcha Eliáš je hlasem svědomí pro církevní hierarchii, křesťanské politiky i všechny křesťany. Varuje před morální duchovní a fyzickou autogenocidou národů v Evropě i ve světě.“ V tomto podání se p. Cigánek otevřeně hlásí k osobě patriarchy Eliáše: „Patriarcha je charakterní člověk, o němž plně platí: „Spravedlivý žije z víry“. Co se týká naší náboženské menšiny UPŘKC v ČR, pak já i většici svobodně přijímáme všechny pozitivní hodnoty z Byzantsko katolického patriarchátu i od kohokoliv, pokud jsou v duchu evangelia a apoštolské tradice.“ V tomto podání se dále p. Cigánek k otázce homosexuality vyjadřuje ve smyslu, že k této otázce má UPŘKC stejný postoj jako všechny ostatní křesťanské církve: „Bible jí nazývá lžičem a okavností ... My ... nemůžeme tento postoj Božího slova změnit. Homosexuálové mají ve společnosti tatáž práva jako každý občan, ne-li dnes ještě větší.“ Ve znaleckém posudku Filozofické fakulty Ostravské univerzity v Ostravě je pak k otázce postoje UPŘKC k homosexualitě znalce uvedeno: „Typickým a veřejně deklarovaným rysem této skupiny je však zásadní a jednoznačné odmítání homosexuality a tolerance vůči ní.“

Další klíčové téma Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině - juvenilní justice, se rovněž projevuje v činnosti UPŘKC, viz zpráva o manifestaci za Obnovu rodiny a vzkříšení národa (<http://uprkeer.com/cz/clanky/zovet/obnova-rodiny---vzkriseni-naroda/28-9-2013/zprava-z-manifestace.html>). Na internetových stránkách UPŘKC dále nalezneme článek Neděle Krista Krále (<http://uprkeer.com/cz/clanky/zivot/slovo/nedele-krista-krále.html>), kde je uvedeno: „*Celý svět dnes odvrhl Boží zákony a vrhá se do darového šílenství: Rozvody, smilstvo, potraty, eutanazie, pornografie, krádež dětí od rodičů, uctívání zvířat, protipřirozené obcování se stejným pohlavím a kdovi s čím vším...*“ Je evidentní, že UPŘKC otevírá na území České republiky problematiku juvenilní justice jako první, neboť v současnosti není juvenilní justice v ČR obecně diskutovaným tématem. I z výše uvedeného lze konstatovat, že je v této rovině zřejmý vliv Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině, kdy UPŘKC na výzvu Byzantského katolického patriarchátu přebírá jako jedno ze svých klíčových témat téma, které není v zemi kde UPŘKC působí svou povahou aktuální.

A) Stejný negativní až nesnášenlivý postoj jaký zastává Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině vůči tamní Ukrajinské řeckokatolické církvi (viz např. eskomunikace bývalé a současné hlavy oficiální Ukrajinské řeckokatolické církve, patriarchu Huzara: <http://uogec.org.ua/cz/letters/article/?article=2050>, a Ševčuka: <http://uogec.org.ua/cz/letters/article/?article=4646>) zaujímá rovněž UPŘKC k Církvi řeckokatolické v České republice. Ten se významně projevuje ve vyhraněném vztahu UPŘKC k osobě představitele Církve řeckokatolické, exarchy Ladislava Hučka. Osobní útoky na osobu Ladislava Hučka se objevují ve velkém množství podání UPŘKC. Již spolu s podáním návrhu na registraci UPŘKC bylo ministerstvu doručeno první vyjádření UPŘKC ze dne 25. května 2011, čj. MK 28577/11 POD, ve kterém je L. Hučko obviňován z manipulace původního registračního řízení Ukrajinské řeckokatolické církve v České republice roce 2003, dále v podání adresovanému pracovníkovi Filozofické fakulty Ostravské univerzity v Ostravě ze dne 8. června 2012, čj. MK 34907/12 POD, je uvedeno: „... Hučko se Vás bude snažit ovlivnit vyhranými informacemi, argumenty a zastrašováním, čímž je veřejně znám. Normální slušný člověk nečeká, že církevní hodnostář může tak hrubě očerňovat a veřejně lhát, a proto mu věří. A toho on zneužívá. Dá se očekávat, že Vám zašle spoustu podvržených materiálů, s cílem očerňovat naši náboženskou menšinu.“ V podání ze dne 10. června 2012, čj. MK 37219/12 POD, jsou proti L. Hučkovi vznesena tato obvinění: „Hučko vymyslí teorie o „těžkých duchovních otřesech“, „rozbití rodin“ a „psychických poruchách“, což je trestný čin hrubého očerňování.“ ... „Hučko je naprosto netolerantní a dokonce rozpáluje náboženskou nenávisť, což je trestným činem.“ Podání ze dne 30. dubna 2013 obsahuje následující vyjádření: „NE my, ale Hučko ve skutečnosti klame Ukrajince, aby chodili do jeho ruské církve. Tedy podle jeho teorie ukrajinské věřící podvádí on.“; „Články (jedná se o články z ukrajinského časopisu Express popisující nezákonnou činnost Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině, pozn. ministerstva) byly opublikovány na objednávku, podle podobného principu, jakým působí i Hučko k likvidaci své konkurence.“ V dopise adresovaném České biskupské konferenci, doručeném ministerstvu 7. května 2013, čj. MK 22723/13 POD, je uvedeno: „Hučko není pouze pasivním členem tohoto řízení na objektivních zásadách, ale psychologicky manipuluje úředníky MK s cílem, aby přestupovali státní zákony. Pokud ČBK neodvolá Hučka, který veřejně prohlašuje, že za žádnou cenu nedovolí zákonnou registraci, pak má spoluúčast na tomto procesu netolerance a diskriminace a není to už jen soukromou záležitostí Hučka, ale celé církve katolické, která se dopouští neoinkvizice a porušuje zákon o svobodě náboženského vyznání, který patří mezi základní lidská práva.“

Negativní je rovněž postoj UPŘKC k Církvi římskokatolické. Na svých internetových stránkách UPŘKC uveřejnila Otevřený dopis kardinálu Vlkovi, ve kterém je mimo jiné uvedeno: „*Jako předseda ČBK jste až fanaticky loboval za vstup České republiky do EU. I dnes – když je už naprosto jasné, že politika EU nás zbavuje státní samostatnosti v ekonomické i v kulturní a morální oblasti a podrobuje náš národ diktatuře nemovlnosti – nachlé podporujete tuto globalizační politiku v osobě pana Schwarzenberga. Vy, a celá hierarchie vaší církve, jste zradili Krista i český národ, abyste získali pohodlná místa v nové světové vládě pohrdající Kristem a Božími zákony. Přihlášením se k panu Schwarzenbergovi [sic!] bohužel znovu potvrzujete svou velezradu.*“

Nesnášenlivý postoj UPŘKC k Církvi řeckokatolické přitom neovlivňuje pouze písemná vyjádření UPŘKC, ale i jednání stoupenců UPŘKC. Zásahy do výkonu práva projevovat své náboženství nebo víru (čl. 16 Listiny základních práv a svobod) Církve řeckokatolické ze strany UPŘKC jsou doloženy svědeckou výpovědí paní Mgr. Olgy Mandové. Podle svědecké výpovědi paní Mgr. Olgy Mandové ze dne 10. května 2013 byla paní Mandová dne 7. dubna 2013 svědkem toho, že věřící Církve řeckokatolické nemohli vyjít ani vstoupit do chrámu sv. Klimenta v Praze v Karlově ulici na bohoslužbu z důvodu demonstrační či agitační akce stoupenců UPŘKC. Paní Mandová byla nucena použít jiný vchod do chrámu přes sakristii. V kostele poté byla svědkem toho, že poté, kdy byl zvenku slyšet silný křik, musel otec Slivočský uvnitř kostela zvýšit hlas a vyzvat věřící, kteří byli zablokováni u vchodu, aby použili jiného vchodu směrem do nádvoří Klementina. Paní Mandová dále uvedla, že u příležitosti církevních svátků chodí na bohoslužby do tohoto chrámu velké množství věřících, a proto je využíván pro demonstrační a agitační akce, které se pravidelně opakují. Jsou zde pronášena různá náboženská a politická hesla v ukrajinštině, rozdávány pozvánky na různá setkání. Některé rozdávané letáky byly vyslovenou propagací UPŘKC, při agitaci byl na některé věřící vysvělen nátlak, bylo i vyhrožováno, pro rozšiřování letáků byly využívány i děti.

Celkově lze shrnout, že v podáních UPŘKC se objevují soustavná obvinění exarchy L. Hučka a představitelů Církve římskokatolické, která však nebyla doposud doložena žádnými odpovídajícími důkazy ze strany UPŘKC.

Dle názoru ministerstva je tedy zřejmé, že UPŘKC svůj negativní postoj vůči jiné církvi promítá do činnosti, které omezují výkon víry věřících Církve řeckokatolické a zasahují do jejich vnitřních záležitostí, což mimo důkaz svědeckou výpovědí dokládá také podání trestního oznámení ze strany UPŘKC na představitele Církve řeckokatolické, exarchu p. Ladislava Hučka, a exkomunikace papežů Benedíkta XVI. a Jana Pavla II.

B) Netolerantní postoj se objevuje rovněž v přístupu UPŘKC k Pravoslavné církvi v českých zemích. I v tomto se shoduje s postojem Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině k pravoslavným církvím na Ukrajině a v Rusku, který vyvrcholil vyhlášením klatby na patriarchy Kirilla (<http://uogcc.org.ua/cz/letters/article/?article=7249>). UPŘKC se opakovaně domáhala sloužení svých bohoslužeb v chrámu sv. Kateřiny v Praze 2, který na základě nájemní smlouvy s hl. městem Prahou užívá pro konání bohoslužeb Pravoslavné církve v českých zemích. Ačkoliv bylo věřícím UPŘKC duchovním Pravoslavné církve v českých zemích opakovaně vysvětleno, že to není možné, vnikli věřící UPŘKC do chrámu sv. Kateřiny a odmítali ho na výzvy oprávněného uživatele opustit. Ze strany věřících UPŘKC posléze docházelo i k výhrůžkám a slovním útokům směřovaným vůči osobě duchovního Pravoslavné církve v českých zemích. Přitom je nutno poznamenat, že magistrát hl. města Prahy nabídl UPŘKC k užívání jiný kostel, který leží v blízkosti Prahy, což však UPŘKC odmítla.

Výše uvedená činnost UPŘKC je doložena svědeckou výpovědí, kterou poskytl ministerstvu dne 20. června 2013 pan Mgr. Konstantin Moravenov, duchovní správce pravoslavného chrámu sv. Kateřiny v Praze a duchovní správce Pravoslavné církevní obce v Praze 2/VIII.

P. Moravenov v této svědecké výpovědi dále uvedl: „*Jedná se o extrémistickou nacionalistickou skupinu, která je agresivní a její členové šíří mezi ostatními církvemi pomlvy a neklid.*“ P. Moravenov spolu s ostatními členy jiných církví jsou přesvědčeni, že v případě registrace této skupiny se její aktivity a agresivní chování jejích členů bude stupňovat. „*U příležitosti konání velkých církevních svátků (např. v Mikulčicích a na Velebraďě) jsou vždy představitelé a členové jiných církví zasypáváni ze strany UPŘKC pomlvy a jsou jim zaslány výhrůžné a obviňující dopisy. Členové UPŘKC také často hledají informace a záminky k tomu, aby mohli zastrádat členy a představiteli jiných církví.*“ P. Moravenov dále uvedl, že: „*UPŘKC působí rovněž na Ukrajině a v dalších zemích a chce si v České republice vybudovat svou základnu.*“

Ministerstvo si rovněž vyžádalo oficiální vyjádření Pravoslavné církve v českých zemích k této věci (čj. MK 37914 /2013 POD), které potvrzuje, že se UPŘKC opakovaně domáhá tlakem na vedení Pravoslavné církve v českých zemích možnosti užívat chrám sv. Kateřiny: „*Tlak představitelů UPŘKC na vedení pravoslavné církve je na hranici stalkingu.*“

Také z vyjádření Hlavního města Prahy, Magistrátu hl. m. Prahy (čj. MK 40869/2013 POD) vyplývá, že UPŘKC v průběhu roku 2012 usilovala o přidělení kostela sv. Kateřiny v Praze 2 ke každodenním aktivitám. V tomto vyjádření je dále uvedeno: „*Zástupci UPŘKC v neděli dne 21. dubna 2013 dopoledne násilně obsadili kostel sv. Kateřiny a dožadovali se, na základě přechozího dopisu, zasláního hl. m. Praze, vykonat v kostele svoji mši, což jim nebylo současným vypůjčitelem umožněno. Po pohrůžce přivolání policie, opustili zástupci UPŘKC kostel sv. Kateřiny v odpoledních hodinách.*“ Magistrát hl. m. Prahy v dopise dále uvádí, že takovéto jednání může být do budoucna skutečností, na základě které nemusí dojít k přidělení žádného sakrálního prostoru UPŘKC.

Veškeré výše uvedené skutečnosti (vyjádření Církve řeckokatolické, svědecké výpovědi, vyjádření Pravoslavné církve v českých zemích, vyjádření Hlavního města Prahy, Magistrátu hl. m. Prahy) však UPŘKC obvykle ve svých vyjádřeních bagatelizuje (např. podání UPŘKC ze dne 27.9.2013, čj. MK 44577/13 POD), nepovažuje je za relevantní a naopak je považuje za podjaté, či učiněné na objednávku exarchy L. Hučka.

Dle názoru ministerstva jsou výše uvedené skutečnosti doložené svědeckými výpověďmi a stanoviskem Magistrátu hlavního města Prahy projevem nesnášenlivosti vůči Pravoslavné církvi v českých zemích s cílem narušit její působení, které omezují výkon víry věřících této církve a negativně ovlivňují její fungování.

C) Dalšími subjekty, které jsou terčem negativního a nesnášenlivého postoje ze strany UPŘKC jsou církev a náboženské společnosti, jejichž učení vychází z východních nauk, a to zejména buddhismus a hinduismus. V podáních UPŘKC ze dne 25. května 2011, čj. MK 28577/11 POD, ze dne 30. července 2012, čj. MK 50152/12 POD, a ze dne 30. července 2012, čj. MK 50238/12 POD, je pak opakovaně uvedeno, že UPŘKC „*není neznámou hinduistickou či buddhistickou sektou, která by musela být speciálně prověřována, zda neohrožuje morální hodnoty občanů, nebo jejich bezpečnost*“; „*není neznámou hinduistickou organizací, ... a zde (míněno v registraci – pozá. ministerstva) není zapotřebí zvláštních odborníků*“; „*My nejsme nějakou neznámou hinduistickou organizací, my máme přesně stanovené věroučné základy...*“ V podání ze dne 12. prosince 2012, čj. MK 78599/12 POD, je uvedeno: „*MK rovněž zaregistrovalo náboženské organizace s velmi pochybným buddhistickým pozadím.*“, v podání ze dne 27. ledna 2013 je dále uvedeno: „*Ministerstvo registruje náboženské skupiny na bázi buddhismu, hinduismu i islámu, ale registraci pravověrných křesťanů zamítlo.*“ Zde je nutno porovnat jak silně pejorativně je pojem „sektu“ vnímán samotnou UPŘKC, kdy za použití tohoto pojmu ve vyjádření České biskupské konference (ČBK) hrozí UPŘKC kardinálu Dominiku Dukovi, jako předsedovi ČBK, v případě, že nedojde k veřejné omluvě za toto „poškození“ UPŘKC, soudním řízením pro trestný čin rozpalování náboženské nenávisť. Z textů UPŘKC je rovněž patrné porovnávání z pohledu UPŘKC „nižších“ buddhistických, hinduistických a islámských náboženských skupin s pravověrnými křesťany v UPŘKC, jak se sama UPŘKC vnímá. Rovněž ve znaleckém posudku Mgr. Františka Fojtíka je vztah UPŘKC k jiným náboženským skupinám charakterizován jako „rezervovaný“, neboť „*UPŘKC neuznává mezináboženský dialog na oficiální úrovni, neboť jej vnímá jako tendenci k synkretismu, kdy se stírají rozdíly mezi jednotlivými náboženstvími a je tak popírána nenahraditelnost křesťanské cesty ke spasení, která je dle přesvědčení UPŘKC v podstatě cestou jedinou ... Setkávání představitelů římskokatolické církve (např. papeže) s představiteli jiných náboženství (např. Dalajlámou) považují za oficiální postoj, kterým církev zpochybňuje jedinečnost křesťanské víry.*“

Tento postoj UPŘKC k východním náboženstvím se opětovně shoduje s postojem Ukrajinské pravoslavné řeckokatolické církve na Ukrajině, která prezentovala i ideové zdůvodnění tohoto přístupu, z něhož je zřejmé, že tato náboženství jsou považována za démonická a srovnatelná se satanismem: „*Buddhistické mantry nelze v žádném případě srovnat s křesťanskou modlitbou, protože*

ony otvírají duši démonům. Podstata křesťanské modlitby je sjednocování se s Kristem. Meditující buddhista se naproti tomu sjednocuje s demony. Tato cesta vede do věčné záhuby.“ „Buddhisté a hinduisté tvrdí, že všechno je bůh. Jde o herezi paměťmu. Dále tvrdí nesmysl, že všechno je jedno a přijetí tohoto nesmyslu pokládají za vykoupení. Důsledkem je ztráta rozumu a rozlišování dobra a zla, pravdy a lži, spravedlnosti a bezpráví. Na tomto spočívá i současná autogenocidní ideologie genderu, která tvrdí stejný nesmysl, že všechno je jedno: muž prý je ženou a opačně, dva homosexuály je prý možno nazvat rodiči, nejtěžší zločiny na dětech, kdy děti jsou kradeny milujícími rodiči, kolují mezi tzv. pseudorodinami pedofilů a homosexuálů a jsou jimi zneužívány, ba dokonce když jsou dávány na orgány, jsou prý „práva dětí“. Normální existence rodiny je pokládána za diskriminaci homosexuálů. Toto je ďábelská politika buddhismu, satanismu a současných ideologií, které mají stejného ducha. Za to, že se tato ideologie šíří na křesťanském území, nese vinnu církevní hierarchie, jak katolická, tak pravoslavná, která propaguje internáboženský dialog a pořádá tzv. mírová setkání v Assisi a Astaně.“

Z výše uvedené činnosti UPŘKC tedy považuje ministerstvo za zřejmé, že se jedná o církev a náboženskou společnost, která představuje konfliktní společenství, pro které je charakteristický výrazně negativní postoj k vybraným církvím působícím na území České republiky (Církev řeckokatolická, Církev římskokatolická, Pravoslavná církev v českých zemích), Ukrajině a jiných zemích, k východním naukám (buddhismus, hinduismus) a dalším smýšlením a názorovým hnutím (gender ideologie, svobodní zednáři, homosexualita, aj.). Na tomto základě je potom ze strany UPŘKC rozněcována nenávist a nesnášenlivost k těmto skupinám.

Ministerstvo tudíž shledalo, že UPŘKC je svou povahou církví, jejíž činnost v rozporu s § 5 písm. b) zákona popírá nebo omezuje osobní, politická nebo jiná práva fyzických osob pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání nebo sociální postavení, rozněcuje nenávist a nesnášenlivost z těchto důvodů, podporuje násilí nebo porušování právních předpisů.

2) Základní dokument církve a náboženské společnosti předkládaný spolu s návrhem na registraci církve a náboženské společnosti musí podle § 10 odst. 3 písm. i) zákona obsahovat informaci o začlenění církve a náboženské společnosti do struktur církve a náboženské společnosti mimo území České republiky. V době, kdy byly vypracovávány znalecké posudky, bylo v základním dokumentu UPŘKC v bodě 9 uvedeno: „V době svého vzniku UPŘKC není administrativně podřízena či začleněna do žádné církve/náboženské společnosti na území České republiky ani mimo ni. UPŘKC dále ve svém základním dokumentu uvádí, že „... UPŘKC je duchovně, ne však administrativně, spojena s „Ukrajinskou pravověrnou řecko-katolickou církví“ na Ukrajině, jejíž proces registrace probíhá paralelně s procesem registrace UPŘKC“; „V budoucnu, po registraci obou církví, je možná administrativní podřízenost UPŘKC Vrchnímu Arcibiskupství „Ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve“ na Ukrajině. V rámci nového projednání po zrušení rozkladem napsaného rozhodnutí Ministerstva kultury o zamítnutí registrace UPŘKC však došlo ze strany UPŘKC podáním ze dne 29.3.2013, MK 16625/13 POD, ke změně ve znění bodu 9 základního dokumentu, kdy došlo k vypuštění celého textu odkazujícího na Ukrajinskou pravověrnou řeckokatolickou církev na Ukrajině.

Ministerstvo se zabývalo vzájemným vztahem UPŘKC a Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině a došlo k závěru o vzájemném propojení těchto skupin. Existuje důvodné podezření, že UPŘKC je v ideové rovině i v praktické rovině Ukrajinskou pravověrnou řeckokatolickou církví na Ukrajině silně ovlivňována. Tento závěr je založen na následujících skutečnostech.

Ve znaleckém posudku Filozofické fakulty Ostravské univerzity je v Příloze 2 posudku obsaženo obsáhlé vyjádření doc. PhDr. Zdenka Vojtíška, Th.D., soudního znalce v oboru sociálních věd, odvětví politologie se specializací na náboženský extremismus a terorismus, který se dlouhodobě skupinou UPŘKC na vědecké úrovni zabývá. Ve svém vyjádření mimo jiné uvádí, že: „Těsný vztah mezi skupinou občanů, kteří žádají o registraci Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na základě zákona 3/2002 Sb., a P. Eliášem Antoninem Dohmalem a jeho spolupracovníky a stoupenci považují za

nepochybný. ... tento vztah je založen na osobních vazbách, shodných náboženských přesvědčeních, společné náboženské práci a na sdílených postojích k církvi a celé společnosti. Z hlediska religionistiky je oprávněné hovořit o náboženském hnutí, které se utvořilo na základě duchovního působení P. Eliáše Antonína Dohnala a které sestává z několika organizací a z přesně neznámého počtu jednotlivců (patrně několika desítek). Je zřejmé, že Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev (ať bude její právní postavení jakékoli) je součástí tohoto hnutí, jehož kořeny jsou v 80. letech minulého století a jež je neformálně nazýváno „dohmalovci“ či nověji a nepřesně „basiliáni“.

Také znalec F. Fojtík uvedl, že „Církev na Ukrajině je z hlediska věrouky pro Cigánkovu UPŘKC inspirací, podle svého vlastního vyjádření je s ní v záležitostech věrouky v jednotě.“; ačkoli vzápětí uvádí, že „UPŘKC chce být podle Cigánka z hlediska církevní struktury samostatná a na UOGCC (Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině – pozn. ministerstva) nezávislá.“ Znalec dále uvádí, že v dopise znalci ze dne 20. ledna 2012, který mu byl ze strany UPŘKC zaslán, zdůrazňuje zmocněnkyně přípravného výboru UPŘKC, že UPŘKC není podřízena řeckokatolické církvi na Ukrajině, avšak využívá na počátku její pomoci.

V podpisovém archu č. 11, na kterém UPŘKC uvedla osoby, které k ní podle svého přesvědčení a vnitřních předpisů UPŘKC přináleží (§ 3 písm. b) zákona), doloženém k návrhu na registraci UPŘKC je pod č. 1 podepsán pan Antonín Dohnal (tj. patriarcha Eliáš) a pod č. 2 pan Richard Špiřík – blízký spolupracovník P. Eliáše Antonína Dohnala (toho času biskup Metoděj Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině). Oba tyto přední představitelé Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině jsou tak zároveň členy UPŘKC.

UPŘKC, která má fakticky pouze jednoho duchovního (tj. pana Stanislava Cigánka) využívá externích duchovních z Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině. To je doloženo v posudku znalce Mgr. Fojtíka: „Církev je vedena otcem Václavem (Stanislav Cigánek). Kromě něj nemá církev žádné jiné duchovní s výjimkou externích duchovních, kteří slouží v církvi občanské (nezávislé) kněží ze Slovenska nebo kněží z Ukrajiny – z UOGCC – tj. Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině – pozn. ministerstva.“ Dále v textu znaleckého posudku Mgr. Fojtíka nalezneme také informaci, že: „V průběhu ledna byl v České republice na návštěvě biskup UOGCC Metoděj (R. Špiřík), který sloužil 4 roky jako farář v chrámu sv. Klimenta v Praze. V průběhu svého pobytu v ČR poskytoval duchovní podporu věřícím UPŘKC.“

Patriarcha Eliáš (Antonín Dohnal) se osobně zasazoval o registraci UPŘKC s tím, že jde o součást Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve. V dopise ze dne 16. 1. 2010 uvádí: „Drazi dobrodruzi, obracíme se na vás prosbou o pomoc při založení ukrajinské pravověrné řecko-katolické církve (UPŘKC) v Čechách. Tato církev má své centrum na Ukrajině a je znakem obrození katolické církve ... Naše církev má své ukrajinské řeckokatolíky i v Čechách, ale oni nemohou být státem zaregistrováni, protože většina z nich nejsou občany ČR – jsou zde přechodně na práci jako dělníci. Byli by rádi, kdyby mohli mít v ČR svou církev.“ V závěru dopisu je pak uvedeno: „Prosbu za registraci UPŘKC předkládají české sestry na Ukrajině a Eliáš A. Dohnal OSBM, biskup.“ Poté následuje kontakt na zmocněnkyni přípravného výboru UPŘKC paní Vlastu Jeníčkovu a odkaz na formulář podpisového archu ve formátu Word.

V dalším dopise ze dne 21. 1. 2010 biskupové Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve uvádějí: „Proto vyzýváme všechny upřímné katolíky, aby se nenechali zastrašit členy ČBK (Česká biskupská konference – poznámka ministerstva), ale naopak podpořili založení UPŘKC i v České republice. UPŘKC je alternativou proti zkompromitované heretické a apostatické struktuře ČBK.“

Podle svědecké výpovědi paní RNDr. Kristiny Jojkové poskytnuté ministerstvu dne 28. května 2013 byla paní Jojková před více než dvěma lety navštívena panem Metodějem Špiříkem (biskup Metoděj Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině), který se jí snažil přesvědčit k podpisu podpisového archu vznikající UPŘKC. V rámci této schůzky mimo jiné zmínil, že tato církev (Ukrajinská pravověrná řeckokatolická církev na Ukrajině) je následovnicí Basiliánů, jde o reformované Basiliány R, bojuje proti homosexualitě a obchodu s dětmi a hledá zemi, kde se

zaregistruje a postupně se k ní budou připojovat další zahraniční skupiny a on přijel z Ukrajiny do České republiky s celou akcí započít. Paní Jojková dále uvedla, že tato skupina sháněla podpisy věřících zejména tak, že navštěvovala starší lidi, kteří si pamatovali původní tradici Basiliánů, a tím, že tato skupina tvrdila, že jsou rovněž Basiliáni, si je tyto lidé spojovali s původní tradicí a skupinou Basiliánů, která působilá v minulosti a byla komunistickým režimem zlikvidována. Paní Jojková dále vypověděla, že Metoděj Špiřík rovněž pomohl UPŘKC nalézt odsvěcený kostel, kde se konala setkání věřících UPŘKC, a dále uvedla, že fakt, že v čele celého hnutí stojí Antonín Dohnal (patriarcha Eliáš) je nezpochybnitelný.

Činnost UPŘKC a Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině rovněž vykazuje rysy vzájemné koordinace. Vyjádření představitelů obou církví obsahují často stejné skutečnosti, stejné argumenty a jsou i stejně stylizována. Např. takřka totožné texty žádosti o odvolání exarchy Církve řeckokatolické Ladislava Hučka a žaloby na tuto osobu byly ministerstvu doručeny dne 3. května 2013, čj. MK 2253/13 POD, Byzantským katolickým patriarchátem a následně dne 7. května 2013, čj. MK 22723/13 POD, byla ministerstvu doručena žaloba UPŘKC na exarchu L. Hučka podaná církevnímu soudu Církve římskokatolické. V obou podáních je požadováno odvolání exarchy a jako důvody jsou uváděny totožné skutečnosti: krádež bytu a domku vdově paní Kalyně Šutkové a údajná spolupráce exarchy Hučka se Státní bezpečností v době komunismu. V dopise Byzantského katolického patriarchátu se navíc objevují informace o údajné likvidaci rehočního společenství basiliánů na Sázavě ze strany exarchy Hučka v roce 2003.

Na výzvy Byzantského katolického patriarchátu UPŘKC pořádá v Praze manifestace - viz výzva uveřejněná na internetových stránkách Byzantského katolického patriarchátu (<http://vkpatriarhat.org.ua/cz/?p=21832>) k realizaci manifestace pod heslem „Obnova rodiny – vzkříšení národa“: „Byzantský katolický patriarchát v rámci každoročních čtyřech tradičních manifestací (<http://vkpatriarhat.org.ua/cz/?p=19045>) vyzývá všechny české patrioty, křesťany i lidi dobré vůle, aby v tento den, to je v sobotu, 28. září, ve všech vesnicích i městech zorganizovali a zrealizovali mírné manifestace pod heslem „Obnova rodiny – vzkříšení národa“. ... Bylo zveřejněno, že na náměstí svatého Václava je nahlášena manifestace na 15:00. Na akci je pozván i bývalý prezident Václav Klaus. Kéž se této národní akce zúčastní co nejvíce patriotů a zvláště Pražanů. Kéž se tento den stane opravdu dnem státnosti a dnem obnovy českého národa!“ Zpráva o provedení manifestací za Obnovu rodiny a vzkříšení národa se poté objevuje na internetových stránkách UPŘKC (<http://uprkc.cz/cz/clanky/zivot/obnova-rodiny---vzkriseni-naroda/28.-9.-2013/zprava-z-manifestace.html>), kde je mimo jiné uvedeno: „Dnes, 28.9.2013 proběhla letos již druhá manifestace za Obnovu rodiny a vzkříšení národa. Tato svatováclavská manifestace upozornila na hrozbu juvenilní justice. Začala se v 15.00 na Václavském náměstí. ... Hlavní řečník uvedl aktuální informace o únosech dětí skrze juvenilní justici ve Velké Británii, Skandinávii a dalších zemích.“ Na internetových stránkách jak UPŘKC (<http://uprkc.cz/cz/clanky/zivot/obnova-rodiny---vzkriseni-naroda/dni-za-obnovu-rodiny/>) tak Byzantského katolického patriarchátu (<http://vkpatriarhat.org.ua/cz/?p=19045>) jsou pak totožně uvedeny další dny, kdy mají být konány ve všech městech a vesnicích další manifestace se stejným tématem (celonárodní manifestace poté v Praze na Václavském náměstí).

Další událostí, která byla vykonána ze strany UPŘKC koordinovaně v návaznosti na podnět Byzantského katolického patriarchátu je účast na shromáždění při příležitosti svatořečení Jana Miliče. Toto shromáždění se uskutečnilo dne 6.7.2013 na Václavském náměstí v Praze (<http://uprkc.cz/cz/clanky/zivot/obnova-rodiny---vzkriseni-naroda/6.-7.-2013/shromazdeni-pri-prilezitosti-svatoreceni-jana-milice.html>). Svatořečení Jana Miliče bylo přítom provedeno ze strany Byzantského katolického patriarchátu viz výzva českému národu „Kde domov můj? (českému národu)“ Byzantského katolického patriarchátu (viz <http://community.org.ua/cz/letters.html>), kde je rovněž obsažena výzva ke konání manifestace.

Podle základního dokumentu UPŘKC čl. 4 je nejvyšším orgánem UPŘKC Synod UPŘKC. Synod UPŘKC vybírá a ustanovuje biskupy UPŘKC, přičemž členy Synodu UPŘKC jsou všichni biskupové UPŘKC a představení monastýrů (archimandryti), kteří mají hlasovací právo. Pokud církev nemá

biskupa, je ustanoven ordinář UPŘKC, který má všechny pravomoci jako hlava UPŘKC, kromě pravomoci světit biskupy, kněze a diakony. V případě, že se dva a více členů UPŘKC stanou archimandry či biskupy, vzniká tím následně synod UPŘKC. V současné době nemá UPŘKC žádné biskupy ani kláštery a jejich představené a vzhledem k textu základního dokumentu je zřejmé, že UPŘKC není v současné době sama schopna stanovit biskupa. Vzhledem k napjatým vztahům mezi UPŘKC a Církví řeckokatolickou, Církví římskokatolickou a Pravoslavnou církví v českých zemích, a vzhledem k faktu, že již nyní využívá UPŘKC služeb duchovních z Ukrajinské pravoslavné řeckokatolické církve na Ukrajině, je vysoce pravděpodobné, že ustanovení biskupů UPŘKC může provést pouze některý z biskupů Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině. Případně může dojít k tomu, že biskupem UPŘKC bude přímo některý z nynějších ukrajinských biskupů (podle neověřených zpráv z médií byl patriarcha Eliáš, který je občanem ČR, z Ukrajiny vyhoštěn).

O vlivu Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na věřící UPŘKC svědčí i fakt, že své webové stránky mají i v české jazykové verzi <http://uogcc.org.ua/cz/>, <http://vkpatriarhat.org.ua/cz/>. Vzhledem k nepatrnému rozdílu mezi názvem UPŘKC a Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi působící na Ukrajině (rozdíl je pouze ve spojovníku ve slově řecko-katolická u UPŘKC) je takřka nemožné nejen pro občana, ale i samotné věřící UPŘKC rozeznat, že se nejedná o prezentaci UPŘKC. Na těchto stránkách je přitom v češtině uveřejněna řada prohlášení vyzývajících k omezení osobních, politických práv fyzických osob pro jejich smýšlení nebo náboženské vyznání a rozněcují z těchto důvodů nenávisť a nesnášenlivost.

UPŘKC sdílí všechny charakteristické rysy Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině, jako jsou výrazně negativní postoje k homosexualitě, katolickým a pravoslavným církvím a východním náboženstvím. Tyto postoje nejsou zatím ze strany představitelů UPŘKC formulovány tak vypjatým způsobem jako u Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině. To však lze považovat za účelové jednání ze strany UPŘKC, neboť představitelům UPŘKC je zřejmé, že v rámci registračního řízení je nyní činnost UPŘKC podrobně sledována. Na druhé straně jsou nesnášenlivé postoje Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině prezentovány převážně patriarchou Eliášem, resp. biskupem Metodějem, kteří jsou nejen členy UPŘKC, ale rovněž představují pro UPŘKC ideové vůdce. Představitelé UPŘKC se od těchto postojů patriarchy Eliáše, resp. biskupa Metoděje nikdy nedistancovali, ačkoliv na to byli v průběhu řízení tázáni (viz čj. MK 21846/2013 OC, čj. MK 23684/13 POD; čj. MK 27572/2013 OC, čj. MK 29157/13 POD). V této souvislosti lze na mlčení představitelů církve a náboženských společností vztáhnout závěr Evropského soudu pro lidská práva týkající se jednání politiků: *„... chování politiků obvykle zahrnuje nejen jejich jednání a projevy, nýbrž rovněž za určitých okolností i jejich opomenutí či mlčení, které se mohou rovnat uchopení pozice a lze o nich hovořit stejně jako o výslovné podpoře“* (odst. 88 rozsudku ve věci H. Batasuna a Batasuna proti Španělsku ze dne 30. 6. 2009).

V souladu s ust. § 5 písm. d) zákona nemůže vznikat a vyvíjet činnost církve a náboženská společnost, která je utajována zcela nebo v některých částech, stejně jako organizační struktura církve a náboženské společnosti a vazby na zahraniční složky, je-li částí církve nebo náboženské společnosti působící mimo území České republiky. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ve věci rozpuštění Dělnické strany (sp. zn. Pst 1/2009 – 348 ze dne 17. 2. 2010): *„pro vyvození závěru o propojení DS s označenými hnutími, není nutno prokazovat jejich formalizovanou a institucionalizovanou spolupráci, jelikož to objektivně ani není možné, nýbrž postačuje prokázat provázanost faktickou. Tento způsob propojení pak lze dovodit zejména z hlediska pořádání společných akcí, personální propojenosti a dalších aktivit (vzájemná podpora, výměna informací apod.)“*. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem považuje ministerstvo za dostatečně prokázané toto faktické propojení UPŘKC a Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině, ač UPŘKC vytrvale tvrdí opak, neboť si je vědoma problematičnosti postavení Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve na Ukrajině v rámci řízení o registraci UPŘKC. Tato obava UPŘKC byla zřejmě důvodem pro vypuštění celého textu odkazujícího na Ukrajinskou pravověrnou řeckokatolickou církev na Ukrajině ze základního dokumentu, které bylo provedeno UPŘKC po prvním zamítavém rozhodnutí o registraci, které bylo mj. odůvodněno zamlčením skutečného vztahu mezi UPŘKC a Ukrajinskou pravověrnou řeckokatolickou církví na Ukrajině. Stejnou obavou bylo zřejmě vedeno i

vyjádření UPŘKC o vyloučení biskupa Metoděje z UPŘKC, pokud to umožní registraci UPŘKC (viz podání UPŘKC ze dne 11.5.2013, čj. MK 23684/13 POD).

Základní dokument UPŘKC tak v rozporu s § 10 odst. 3 písm. i) zákona neuvádí skutečnou povahu vztahu UPŘKC k Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi na Ukrajině, a UPŘKC v rozporu s § 5 písm. d) zákona utajuje vazby na církve působící na území Ukrajiny.

Ohledně možnosti vyvolávání napětí a konfliktů mezi UPŘKC a již registrovanými církvemi i mezi věřícími se rovněž v podání ze dne 23.11.2012, čj. MK 75334/2012 POD, sám pan Stanislav Cigánek vyjádřil, že je možné, že UPŘKC představuje potencionální zdroj napětí. Vzhledem k napjatým vztahům, které již nyní mezi Církví řeckokatolickou, Pravoslavnou církví v českých zemích a UPŘKC panují, je zřejmé, že případnou registraci UPŘKC spolu s oficiálním přihlášením se UPŘKC k Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církvi na Ukrajině, by došlo k dalšímu zhoršení vztahů nejen s Církví řeckokatolickou a Pravoslavnou církví v českých zemích, ale také s dalšími církvemi, které se cítí být podřízeny Vatikánu, či vyznávají jinou než křesťanskou víru. Nehledě na mezinárodní dopad rozhodnutí, ve vztahu k Ukrajině, kde byla registrace Ukrajinské pravověrné řeckokatolické církve opakovaně zamítnuta.

Ministerstvo shledalo, že UPŘKC podporuje Ukrajinskou pravověrnou církev na Ukrajině, která je svou povahou hnutím, které prokazatelně podporuje potlačování práv a svobod skupiny obyvatelstva (homosexuálové) a hlásá nesnášenlivost vůči jiné skupině osob pro jejich přesvědčení nebo náboženství. UPŘKC dále cíleně hlásá náboženskou nenávist a útočí na představitele a členy jiných církví a náboženských skupin (Církve řeckokatolická, Pravoslavná církev v českých zemích), a tím omezuje svobodu projevu náboženství a víry jednotlivce a skupin (srov. náleží Pl. ÚS 5/92 ze dne 4.9.1992: *„Bezpečnost státu a bezpečnost občanů (verejná bezpečnosť) vyžadujú zabránit podpore a propagácii hnutí, ktoré bezpečnosť štátu a občanov ohrozujú. Hnutia, ktoré preukázateľne smerujú k potlačení občianskych práv alebo k hlásaniu vymedzenej zášte, nech sú akokoľvek pomenované a zdôvodňované akýmikoľvek ideálmi alebo cieľmi, sú hnutiami, ktoré demokratický štát, jeho bezpečnosť a bezpečnosť jeho občanov ohrozujú. Ich postih je preto v plnom súlade s omezeniami, ktoré čl. 17 odst. 4 Listiny pripúšťa.“*).

Rovněž z čl. 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyplývá, že nic (tedy ani právo svobody náboženského vyznání) nemůže být vykládáno tak, jako by dávalo státu, skupině nebo jednotlivci jakékoli právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů zaměřených na zničení kteréhokoli z Úmluvou přiznaných práv a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu, než to Úmluva stanoví. Je zřejmé, že činnost UPŘKC směřuje k potlačení rovnoprávnosti občanů, a to zejména na základě náboženského vyznání nebo sexuální orientace. Diskriminace založená na základě náboženství, či sexuální orientace a s tím spojená snaha o omezení základních práv a svobod určitých skupin obyvatel České republiky (představitelů a věřících jiných registrovaných církví, homosexuálové) je však nepřijatelná.

Z internetových stránek UPŘKC se jeví, že UPŘKC dnes některé své náboženské aktivity a shromáždění uskutečňuje a do budoucna bude uskutečňovat pod záštitou občanského sdružení Slovánská kulturní tradice (např. <http://uprkc.cz/clanky/zivot/obnova-rodiny---vzkriseni-naroda/28.-9.-2013/zprava-z-manifestace.html>). Je tedy zřejmé, že status církve není pro činnost této skupiny klíčový, neboť je již nyní schopna fungovat na bázi občanského sdružení vzniklého na základě zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů.

Ministerstvo si je vědomo, že problematika mezicírkevního dialogu, náboženských disputací a vzájemné polemiky mezi církvemi je ve své podstatě přirozená a plyne zejména z historických okolností vzniku jednotlivých náboženských vyznání a z odlišných myšlenkových okruhů jejich vyznavačů. V případě UPŘKC však ministerstvo považuje hranici, kterou je vymezen církvím a náboženským společenstvím prostřednictvím ústavního pořádku ČR a mezinárodními úmluvami zajišťujícími dodržování lidských práv a svobod prostor pro vzájemnou polemiku a soutěživost v rámci získávání věřících, za překročenou. V této souvislosti zároveň ministerstvo poukazuje na

skutečnost, že závažnost protiprávnosti jednotlivých výše uvedených jednání a vystupování UPŘKC vůči okolí je zcela zřejmá v souhrnu ostatních prokazovaných skutečností a ve všech vzájemných souvislostech, nikoli osamoceně v jednotlivých projevech.

V souvislosti s registračním řízením církví a náboženských společností dle zákona považuje ministerstvo za důležité upozornit na specifickou postavení registrovaných církví a náboženských společností v právním řádu České republiky. Vyjma výhod svědčících církvím a náboženským společnostem jako právnickým osobám např. v oblasti finančního práva (daňové úlevy), je nutno zdůraznit zejména silné postavení církví a náboženských společností v rámci vnitřní autonomie těchto právnických osob (srov. náleží Pl. ÚS 6/02). V rámci fungování církve a náboženské společnosti jsou tak správní orgány povinny respektovat autonomii církví a náboženských společností spočívající především v tom, že stát do činnosti církví a náboženských společností nesmí zasahovat a pokud se aktivita církví omezi na vnitřní záležitosti (zejména na organizační členění), není principiálně možno tato opatření přezkoumávat před státními soudy. Tím je ze strany státu v podstatě znemožněna jakákoli možnost kontroly nastavení vnitřních procesů těchto subjektů a rovněž významně omezena možnost regulace činnosti těchto subjektů navenek. Vzhledem k tomu vnímá ministerstvo jako nezbytné nutné přihlížet v případě posuzování návrhů jednotlivých církví a náboženských společností na příslušné registrace prizmatem těchto skutečností.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem bylo rozhodnuto o zamítnutí registrace.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad podle ustanovení § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Podání rozkladu má odkladné účinky. Rozklad se podává k Ministerstvu kultury ČR, Maltézské náměstí 1, 118 11 Praha 1 a rozhoduje o něm ministr kultury.

P. Bendová
Ing. Pavla Bendová
ředitelka odboru církví